

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IIKa 417/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Koninie z 2 listopada 2023r. w sprawie IIK 91/20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut	
	<p>1. mającą wpływ na treść skarżonego orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodów i naruszenie zasad logiki i doświadczenia życiowego poprzez odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie ilości i czasu spożywanego przez niego alkoholu w dniu 5 kwietnia 2019 r., w sytuacji, w której przebieg zdarzeń przytoczony przez oskarżonego pozostaje w korelacji z pozostałym materiałem dowodowym, z dowodami</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

zakupu
alkoholu, z
wnioskami
wariantowymi
opinii biegłego
oraz z szeroko
pojętymi
zasadami
doświadczenia
życiowego, a
także poprzez
przyjęcie przez
Sąd I instancji
za przydatne
wniosków opinii
biegłej B. G.
(1) w zakresie
wariantu IV, w
sytuacji, w której
ów wariant nie
powinien być
w ogóle przez
Sąd brany pod
uwagę jako
wykraczający
poza ramy
zlecenia Sądu
i niestanowiący
w istocie opinii
w rozumieniu
przepisów
postępowania, a
w konsekwencji
niestanowiący
dowodu na
potrzeby
procesu
karnego;

2. mającą
wpływ na treść
skarżonego
orzeczenia
obrazę
przepisów
postępowania,
tj. art. 5 § 2
k.p.k., poprzez
nieuwzględnienie
przy orzekaniu

wariantu
najkorzystniejszego
dla oskarżonego,
tj. zakładającego
znajdowanie się
przez niego w
chwili
zarzucanego
czynu nie w
stanie
nietrzeźwości,
lecz w stanie po
użyciu alkoholu,
w sytuacji, w
której nie sposób
było usunąć
wątpliwości i
rozstrzygnąć z
niezbędną w
procesie karnym
całkowitą
pewnością tego,
która wersja
zdarzenia i
chronologii
spożywania
alkoholu
odpowiada
rzeczywistości,
tj. wersja
forsowana przez
oskarżyciela
publicznego, czy
też stan rzeczy
wynikający z
wyjaśnień
oskarżonego;

3. mającą
wpływ na treść
skarżonego
orzeczenia
obrazę
przepisów
postępowania,
tj. art. 201
k.p.k. poprzez
powołanie
innego biegłego
z zakresu

toksykologii, B. G. (1), w sytuacji, w której biegły R. W. wyczerpująco uzupełnił i wyjaśnił swoje pisemne opinie sporządzone w niniejszej sprawie, a brak było jakichkolwiek rzeczywistych, rzeczowych podstaw i przesłanek do uznania ww. opinii za niejasną, niepełną lub wewnętrznie sprzeczną, zważywszy, że rzekomego zaistnienia owych podstaw nie uzasadnił należycie i wystarczająco ani oskarżyciel publiczny we wniosku dowodowym z dnia 4 kwietnia 2023 r., ani Sąd I instancji w postanowieniu dowodowym z dnia 20 kwietnia 2023 r.;

4. mającą wpływ na treść skarżonego orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 1 pkt

	<p>4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w., poprzez ich niezastosowanie i niewydanie wyroku umarzającego postępowanie w sytuacji, w której ze zgromadzonego materiału dowodowego należało wysnuć wnioski, że czyn zarzucany oskarżonemu stanowił wykroczenie i doszło w dacie orzekania do przedawnienia orzekania w tym zakresie.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja okazała się bezzasadna.</p> <p>Całkowicie niezasadny okazał się zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego dot. oceny dowodów. W toku kontroli apelacyjnej Sąd odwoławczy nie dopatrzył się uchybień w</p>			

ocenie dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji. Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej

sprawy, za
całkowicie
polemiczne
należy ocenić
argumenty
obrony w
zakresie
wskazanego
zarzutu. Sąd
nie dopatrył
się uchybień w
zakresie oceny
zarówno
wyjaśnień
oskarżonego jak
i
przeprowadzonych
w niniejszej
sprawie opinii
biegłych. Nie jest
celowe ponowne
przywoływanie
argumentacji
Sądu
orzekającego z
jakich względów
nie dał wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego
odnośnie faktu
spożywania
przez niego
alkoholu po
kolizji.
Dokonana przez
obronę
interpretacja
stanowi
natomiast
polemikę z
prawidłową
argumentacją
Sądu w tym
zakresie, która
pozostaje pod
ochroną prawa
do swobodnej
oceny dowodów.

W konsekwencji powyższego, całkowicie niezasadny okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, bowiem na podstawie prawidłowo ocenionego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości sprawstwo i wina oskarżonego w zakresie przypisanego jej czynu.

W ocenie Sądu odwoławczego zupełnie chybiony jest również podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 5 § 2 k.p.k. Wskazać należy, że naruszenie zasady in dubio pro reo jest możliwe wyłącznie w sytuacji, gdy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i

wobec
niemożliwości
ich usunięcia
rozstrzygnął je
na niekorzyść
oskarżonego. Z
orzecznictwa
wynika, że
zasada
tłumaczenia
wątpliwości na
korzyść
oskarżonego nie
polega na
obowiązku
automatycznego
wyboru
najkorzystniejszej
wersji
wynikającej z
materiału
dowodowego
sprawy. Jeżeli z
tego materiału
wynikają różne
wersje
zdarzenia, to
nie jest to
równoznaczne z
zaistnieniem
niedających się
usunąć
wątpliwości w
rozumieniu art.
5 § 2 k.p.k. W
takim przypadku
sąd zobowiązany
jest do
dokonania
ustaleń na
podstawie
swobodnej
oceny dowodów.
Dopiero, gdy po
wykorzystaniu
wszelkich
dostępnych
możliwości nie
zostaną one
usunięte należy

je tłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Jeżeli jednak sąd dokona stanowczych ustaleń, to w ogóle nie zachodzi potrzeba odwoływania się do przepisu art. 5 § 2 k.p.k., bo według tych ustaleń nie ma wątpliwości co do stanu faktycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.12.2003 r., VKK 72/03, LEX nr 83771). Wobec powyższego nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo w sytuacji, gdy określone ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być

jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny, wynikającej z treści art. 7 k.p.k. (wyrok Sądu Najwyższego z 11.10.2002 r. - V KKN 251/01, LEX nr 56836).

Niezasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 201 k.p.k. poprzez przeprowadzenie przez Sąd kolejnej opinii biegłego z zakresu toksykologii, skoro Sąd miał wątpliwości co do jasności i pełności opinii biegłego R. W., które to wątpliwości były zresztą uzasadnione w ocenie Sądu odwoławczego. Obrońca zdaje się dyskredytować opinię biegłej B. G. (2) tylko z uwagi na fakt, że była ona w wariancie przyjętym przez Sąd,

niekorzystna dla oskarżonego.

Zdaniem Sądu odwoławczego natomiast, nawet bez opinii biegłych toksykologów, przy przyjęciu, jak to ustalił prawidłowo Sąd I instancji, że oskarżony nie spożywał alkoholu po kolizji, na podstawie przeprowadzonego badania oskarżonego na zawartość alkoholu, należałoby przyjąć, że w chwili kolizji oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości. 0,8 promila.

Skoro jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji, oskarżony kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, nie było podstaw do zmiany kwalifikacji czynu oskarżonego na wykroczenie.

Kierunek
apelacji
obligował Sąd
odwoławczy do
dokonania
kontroli kary i
środków
karnych
wymierzonych
oskarżonemu,
jednakże Sąd
nie dopatrył
się żadnych
uchybień w
tym zakresie.

Wymierzona
kara grzywny i
orzeczone środki
karne są
odpowiednie do
stopnia winy
oskarżonego,
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu, nie są
ani zbyt łagodne
ani zbyt surowe
a przy tym
spełnią swoje
cele
wychowawcze.

Kara grzywny
uwzględnia przy
tym możliwości
majątkowe
oskarżonego.

Jak wskazuje
Sąd Apelacyjny
we Wrocławiu,
w wydanym
postanowieniu z
dnia

17.05.2018r.

„wysokość
orzekanej kary
należy do
dyskrecjonalnej

władzy sędziego i tylko wtedy, gdyby doszło do rażąco niesprawiedliwego rozstrzygnięcia w tym zakresie, sąd odwoławczy władny byłby dokonać zmiany orzeczenia.” W przedmiotowej sprawie, granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary. W przedmiotowej sprawie nie sposób uznać, aby wymierzona oskarżonemu kara była karą niesprawiedliwą, czyli niedającą się zaakceptować.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności,

<p>Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji skarżącego, a nie znalazł przy tym uchybień, podlegających uwzględnieniu z urzędu i</p>		

powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia. Skoro jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji, oskarżony kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, nie było podstaw do zmiany kwalifikacji czynu oskarżonego na wykroczenie.

**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

**5.
ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w mocy wyroku sądu**

pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Wina oskarżonego, wymierzona kara grzywny i środek karny zakazu prowadzenia pojazdów oraz rozstrzygnięcie o świadczeniu pieniężnym i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Sprawstwo oskarżonego oraz wina w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego. Oskarżony swoim zachowaniem		

<p>wypełnił wszystkie znamiona przypisanego mu czynu. Wymierzona przez Sąd I instancji kara jest odpowiednia do stopnia winy oskarżonego, społecznej szkodliwości czynu, a ponadto spełni swoje cele kompensacyjne i wychowawcze. Sąd nie dopatrył się uchybień w zakresie wymierzonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, jak również w zakresie orzeczonego świadczenia pieniężnego, jak również w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach za postępowanie przed Sądem I instancji.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	

Zwiąże powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	i		
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia umorzenia wskazanem	o i ze		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., w zw. z art. 8	

ustawy z dnia
23 czerwca 1973
r. o opłatach
w sprawach
karnych (t.j.
Dz.U.2023.123),
wobec
nieuwzględnienia
apelacji,
zasądzając od
oskarżonego na
rzecz Skarbu
Państwa wydatki
za postępowanie
odwoławcze w
kwocie 50
złotych i
wymierzył
oskarżonemu za
postępowanie
odwoławcze
opłatę w kwocie
400 złotych.

7. **PODPIS**

Agata
Wilczewska